

РЕШЕНИЕ

№ 25815

гр. София, 25.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в публично заседание на 27.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **4421** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и е образувано е по жалба на К. С. Д. с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], вх. В, ет. 3, ап. 22 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл. 171, т. 1, б. „з“, „бб“ № ГРАМ - 2342169 от 07.04.2026 г., издадена от Е. В. С., на длъжност младши автоконтрольор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), Отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с която на К. С. Д. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“ подб. „бб“ временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 1 от ЗДвП, но не повече от 3 месеца. В жалбата се излагат съображения, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена в противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Сочи се, че в конкретния случай не е налице използване на светлинен сигнал, предназначен за автомобили със специален режим на движение, в конкретния случай не са установени мигащи светлини, които имат характер на специален сигнал, става въпрос за модификация на дневни светлини с неправилен цвят, което не представлява използване на специален светлинен сигнал по смисъла на закона. Иска се от съда да отмени оспорената заповед. В съдебно заседание, оспорващият се явява лично и поддържа жалбата по изложените в същата съображения.

Ответникът Младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), в депозирани по делото писмени бележки, чрез процесуален представител по пълномощие надлежно упълномощен юрисконсулт, изразява становище за

неоснователност на жалбата. Излагат се съображения, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при съблюдаване изискванията по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, същата е законосъобразна, обективизирана в законоустановената форма, при спазване на административнопроизводствените правила, съответства на материалния закон и неговите цели. Сочи се, че безспорно в конкретния случай са налице материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“ „бб“ от ЗДвП. Иска се от съда да отхвърли жалбата. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Релевира се възражение за прекомерност на претендирано адвокатско възнаграждение.

По делото са събрани писмени доказателства.

Въз основа на събраните в производството доказателства съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е започнало по инициатива на административния орган след съставяне на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 5329909/07.04.2026 г. Същият е бил съставен от Е. В. С., на длъжност младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) на оспорващия К. С. Д. за това, че на 07.04.2026 г. около 09:07 часа в [населено място] по ул. Проф. Ж. С. с посока на движение от ул. Проф. К. А. към [улица] И. С. управлява личния си автомобил БМВ с рег. [рег.номер на МПС] , като използва светлинен сигнал, предвиден за автомобили със специален режим на движение (изразяващ се в поставена червена светлина в светлини за движение през деня на автомобила) без да има това право. Въз основа на установеното актосъставителят е приел, че с деянието си К. С. Д. е нарушил разпоредбата на чл. 175, ал. 1, т. 2 от ЗДвП – водач, който е поставил или използва устройство за звуков или светлинен сигнал, предвиден за автомобили със специален режим на движение, без да има такова право.

Въз основа на съставения АУАН на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ „бб“ от ЗДвП е издадена оспорената заповед, с която на оспорващия К. С. Д. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“ подб. „бб“ временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 1 от ЗДвП, но не повече от 3 месеца. В конкретния случай мотивите на административния орган за прилагане на ПАМ са, че на 07.04.2026 г. около 09:07 часа в [населено място] по ул. Проф. Ж. С. с посока на движение от ул. Проф. К. А. към [улица] И. С. оспорващият К. С. Д. управлява личния си автомобил БМВ с рег. [рег.номер на МПС] , като използва светлинен сигнал, предвиден за автомобили със специален режим на движение (изразяващ се в поставена червена светлина в светлини за движение през деня на автомобила) без да има това право. Заповедта е връчена на оспорващия на 07.04.2026 г. видно от отбелязване върху същата. Жалбата е подадена в Административен съд – София град на 07.04.2026 г.

Въз основа на установеното съдът достига до следните правни изводи:

Нормата на чл. 168, ал. 1 от АПК определя, че съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания за оспорване на административните актове по смисъла на чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена в законоустановения 14 - дневен срок. Като подадена в законоустановения срок и от лице, имащо интерес от обжалването, жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна, по следните съображения:

Принудителните административни мерки (ПАМ) са форма на изпълнителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. По своята правна същност те са актове на държавно управление от категорията на индивидуалните административни актове и следва да бъдат подчинени на принципа на законност както по

отношение на издаването им, така и по отношение на изпълнението им. Спазването на изискванията за законност при издаване на акта е гаранция за законосъобразността на самата мярка. Принудителните мерки трябва да бъдат прилагани само в изрично и точно изброени в закон или указ случаи. Компетентният орган не може да ги налага произволно, т.е. те трябва да са точно посочени в правната норма и да се прилагат по реда и начина, предвидени там. Издаването им трябва да е в съответствие с целта на закона, по който са предвидени (чл. 22 и чл. 23 от ЗАНН). Самите материалноправни норми, с които се предвиждат такива мерки, подлежат на стриктно и ограничително тълкуване, доколкото визираните в хипотезиса им предпоставки са с изключителен характер и прилагането им засяга директно и безусловно правната сфера на адресата.

Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, поради което следва да отговаря на всички изисквания към съдържанието и формата на административните актове. Освен това нормата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП предвижда принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 и 7 да се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. При наличието на предвидените в закона материалноправни предпоставки административният орган няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи ПАМ или не, а е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание, тоест той действа при условията на обвързана компетентност.

Оспорената заповед е издадена от овластен с правомощията за издаването ѝ орган, въз основа на разрешена от закона делегация (чл. 172, ал. 1 от ЗДвП), със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Оспорената заповед е издадена от лице, което е материално и териториално компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, според който принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Делегацията на правомощия е надлежно установена с оглед представената заповед на Директора на СДВР. В конкретната хипотеза актът за прилагане на ПАМ е издаден от компетентен административен орган, в пределите на неговата материална (предметна) и териториална компетентност съобразно т. 1 на оправомощаващата заповед - Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката дали са установените от административния орган релевантни юридически факти (изложени като мотиви в акта) и доколко същите се сумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици.

Противно на доводите на оспорващия, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден в съответствие с материалния закон. Правното основание, на което е издадена оспорената заповед, е разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“ подб. „бб“ от ЗДвП. Нормата на чл. 171, т. 1, б. „з“ подб. „бб“ от ЗДвП е категорична, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, извън случаите по букви „а“ – „ж“, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не

повече от три месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8. Т.е. съгласно посочената законова регламентация първата предпоставка за прилагане на ПАМ е управление на МПС от жалбоподателя като негов водач. Втората предпоставка е извършено от водача нарушение по ЗДвП, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява МПС. В конкретния казус съдът намира, че са налице материалноправните предпоставки за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ „бб“ от ЗДвП. По делото безспорно са установени релевантните обстоятелства. Безспорно е установено и не се оспорва, че на посочените в оспорената ЗППАМ дата и място оспорващият е управлявал МПС. На първо място, установява се по безспорен начин по делото, че оспорващият К. С. Д. е управлявал лекия автомобил, описан в оспорената заповед, в посочения в ЗППАМ и в АУАН времеви интервал, в който смисъл са всички събрани писмени доказателства по делото и в хода на административното производство. Релевантен е фактът, че К. С. Д. е притежавал това качество към момента на описаното в АУАН и ЗППАМ деяние, което е станало причина да му бъде извършена проверка. В случая ПАМ е приложена във връзка с констатираното при управление на МПС използване на светлинен сигнал, предвиден за автомобил със специален режим на движение, без да е налице право за това, т.е. в случая визираното в разпоредителната част на заповедта нарушение е по чл. 175, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. В разпоредбата на чл. 175, ал. 1, т. 2 от ЗДвП е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок три месеца и с глоба 200 лева водач, който е поставил или използва устройство за подаване на светлинен или звуков сигнал, предвиден за автомобил със специален режим на движение, без да има това право, т.е. необходима материалноправна предпоставка за налагане на мярката е наличието на установено по надлежния ред използване на светлинен сигнал, предвиден за автомобили със специален режим на движение и е установена по безспорен начин. Разпоредбата на чл. 91 от ЗДвП посочва ясно и точно кои са моторни превозни средства със специален режим на движение, регламентира възможността за използване на специален режим само при необходимост. Не е предмет на спор, че автомобилът, управляван от оспорващия, е различен от изброените в разпоредбата. След като МПС, управлявано от оспорващия на посочената дата и час, няма качеството на такова със специален режим на движение, което не е предмет на спор между страните, то не може да ползва светлинен/звуков сигнал, предназначен за моторни превозни средства с такъв режим. Нарушението е констатирано със съставения АУАН от компетентно длъжностно лице в кръга на правомощията му по закон, по установения ред и форма и представлява официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, който има обвързваща доказателствена сила по отношение на изложените в същия факти, поради което на основание чл. 193, ал. 1, изречение първо във връзка с чл. 154, ал. 1 от ГПК доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, лежи върху жалбоподателя, а от последния не беше проявена необходимата процесуална активност в тази насока. На основание чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставеният АУАН се ползва с обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. Констатациите в АУАН не бяха оборени в настоящото съдебно производство от оспорващия. В хода на съдебното производство оспорващият не ангажира доказателства, с които да опровергае констатациите на административния орган с допустимите процесуални способности и средства. В случая жалбоподателят не оборва отразените в АУАН факти и обстоятелства относно управлението от негова страна на автомобил по начина, описан в акта. Съдът не споделя оплакването, че светлините не са били мигащи, не са имали характер на специален сигнал и не са били използвани с цел имитиране на автомобили със специален режим, а е налице модификация на

дневни светлини. Твърденията на оспорващия са недостатъчно обосновани и не се подкрепят от събраните доказателства. Съответно при наличието на редовно съставен АУАН за процесното нарушение, административният орган е бил длъжен да издаде заповед за прилагане на принудителна административна мярка от вида по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП.

Административната принуда, наложена с оспорената заповед, е предвидена в специален закон, с оглед спецификата на регулираните от него обществени отношения, която се прилага при изрично предвидени условия. След като те са налице, правилно административният орган е приложил принудителната мярка. При тази законова уредба, както бе посочено и по-горе, административният орган е действал при условията на обвързана компетентност и е нямал право на преценка дали да издаде или не атакувания индивидуален административен акт. При наличието на законовите предпоставки за налагане на принудителната административна мярка, административният орган е длъжен да я наложи. Целта на приложената ПАМ е превантивен характер – да осуети възможността на дееца да извърши други противоправни деяния, като тази мярка не съставлява административно наказание, т. е. има превантивен характер и цели осуетяване възможността на дееца да извърши други подобни нарушения, както и преустановителен характер – да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения от водач. Оспореният административен акт е издаден при правилно изяснени факти за прилагане на принудата, която е съобразена с целта на закона, поради което не се установява нарушение на чл. 6 от АПК. Оспореният административен акт съгласно чл. 4, ал. 2 АПК е издаден за целите и на основанията на закона. Целта на законодателя е да осигури безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения. С процесната ПАМ не се цели санкциониране на нарушителя, а постигане на правноопределен резултат – подобряване на пътната обстановка в страната, ограничаване и намаляване на пътнотранспортните произшествия. Принудителната административна мярка за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща необходимото за осъществяване на целта на закона. В случая прилагането на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“ „бб“ от ЗДвП е постигнала целите на административната принуда, като не е ограничила правата на жалбоподателя в по – голяма степен от необходимото. С оглед на това последиците от издадената заповед са съизмерими с преследваната цел, което означава, че същата е постановена в синхрон с чл. 6, ал. 5 от АПК. Настоящият съдебен състав счита, че така наложената принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“ „бб“ от ЗДвП за нарушение на чл. 175, ал. 1, т. 2 от ЗДвП си поставя и постига законоустановените цели на административната принуда. Принудителната административна мярка е временна, с превантивен и преустановителен характер и се прилага с цел осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения за определен срок. Оспорваната заповед е издадена при спазване принципа на съразмерност заложен в чл. 6, ал. 1 от АПК, според който административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо.

Настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е издадена при правилно прилагане на материалния закон, предвиждащ прилагане на принудителни административни мерки за осигуряване безопасността на движението и за преустановяване на административните нарушения, посредством процесната принудителна административна мярка.

С оглед всичко гореизложено, съдът намира, че, като издадена от компетентен орган, при липсата на съществени нарушения на процесуалните правила, в съответствие с изискванията за форма на акта и целта на закона, както и без противоречие с материално-правни разпоредби, процесната

заповед е законосъобразен акт, а жалбата против нея се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора е основателно искането на ответника за присъждане на възнаграждение за юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съдът намира, че в случая дължимото възнаграждение за юрисконсулт следва да бъде определено в минимален размер от 200 лева, превалутирани в евро в размер на 102,26 евро. На основание § 1, т. 6 от Допълнителната разпоредба на АПК разноските следва да се присъдят в полза на юридическото лице, в структурата на което е административният орган.

На основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Воден от гореизложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, Трето отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. С. Д. с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], вх. В, ет. 3, ап. 22 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл. 171, т. 1, б. „з“, „бб“ № GRAM - 2342169 от 07.04.2026 г., издадена от Е. В. С., на длъжност младши автоконтрольор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), Отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с която на К. С. Д. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“ подб. „бб“ временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 1 от ЗДвП, но не повече от 3 месеца.

ОСЪЖДА К. С. Д. с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], вх. В, ет. 3, ап. 22 да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от евро 102,26 (сто и две евро и двадесет и шест евроцента) евро.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: